Zümrüt Şelale

Yavuz DEMİRKIRAN

Zümrüt Şelale

Yavuz DEMİRKIRAN

Mira taşları çok severdi. Boynunda bir ipe asılı büyüteci vardı ve yeşil kâşif yeleğinin cepleri çakıl taşlarıyla doluydu. Güneşli bir öğleden sonra, arkadaşı Tom'la birlikte kasabanın yakınındaki bir dereyi takip ettiler. Tom kahverengi kova şapkasını takmış, içinde defter olan bir çanta taşıyordu. "Bakalım bu su nereye gidiyor," dedi Mira, sarı yağmur çizmeleriyle suyu sıçratarak.

Dere, uzun eğrelti otları ve yosunlu taşların arasından kıvrılarak akıyordu. Aniden sudan küçük, kahverengi bir su samuru fırladı. Karnı açık renkliydi, uzun bıyıkları vardı ve bir ön bacağında sazdan örülmüş bir bant bulunuyordu. "Bak, Tom!" diye fısıldadı Mira. Su samuru cıvıldayıp ileride yüzdü, sonra sanki "Beni takip et!" der gibi arkasına baktı. Tom sırıttı. "Sanırım bir rehberimiz var."

Su samuruna Pip adını verdiler. Pip dalıp su sıçratarak onları derenin boyunca yönlendirdi. Tom defterini çıkarıp bir harita çizdi. "Su giderek berraklaşıyor," dedi. Mira büyüteciyle ıslak taşlara baktı. "Burada parıldayan bir şey var," dedi. Dere daha hızlı akmaya başladı ve yumuşak bir şırıltı sesi giderek yükseldi. "Duydun mu?" diye sordu Tom.

Ağaçlar açıldı ve işte oradaydı—bir şelale! Su kayalık bir uçurumdan aşağı dökülüyordu ve öğleden sonra güneşinde parlak, güzel bir yeşille parlıyordu. "Vay canına!" diye soluğu kesildi Mira. "Zümrüt yeşili!" Tom defterine yazdı: Zümrüt Şelale. Pip mutlulukla cıvıldayıp aşağıdaki göle daldı. Şelale dev bir mücevher gibi ışıldıyordu. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim," dedi Tom.

Mira gölün kenarına diz çöküp bir avuç su aldı. Büyüteciyle baktı. "Tom, bak! Suda yüzen minik zerreler var." Suyun parmaklarının arasından damlamasına izin verdi. "Güneşte parlıyorlar. Sanırım bunlar mineral—yerin derinliklerinden gelen minik taş parçaları." Tom daha yakına eğildi. "Yani mineraller yeşil rengi mi oluşturuyor?" Mira başını salladı. "Güneş onların içinden geçiyor ve yeşil parlıyorlar!"

Pip gölün kenarına yüzüp düz bir kayanın üstüne çıktı. Tüylerini silkeleyip cıvıldadı. "Pip bize bir şey gösteriyor," dedi Tom. Su samurunu takip ederek suyun durgun olduğu küçük bir göle geldiler. Yakınlarda bir geyik ailesi durmuş, su içiyordu. "Hayvanların bu suya ihtiyacı var," dedi Tom yavaşça. "Burası onların evi." Geyikleri defterine çizdi. "Suyun temiz kalmasını sağlamalıyız."

Ama sonra Tom bir şey fark etti. Gölün kenarında bir plastik şişe yüzüyordu. "Şuna bak," dedi kaşlarını çatarak. "Bunun burada olmaması gerek." Mira şişeyi bir dalla aldı. "Bunu yanımızda götürmeliyiz." Pip üzgün bir şekilde ciyakladı. "Endişelenme, Pip," dedi Tom. "Evinin temiz kalmasına yardım edeceğiz." Şişeyi götürmek üzere çantasına koydu.

Gölün çevresinde yürüdüler. Mira çiğnenmiş bazı bitkileri işaret etti. "Biri buradan geçip bu eğrelti otlarını ezmiş," dedi. "Ve bak—çalıların arasında bir ambalaj var." Tom onu aldı. "Hayvanlar bunu yiyip hastalanabilir." Pip endişeli görünerek daireler çizerek yüzdü. "Bir şey yapmalıyız," dedi Mira. "Burası bozulmayacak kadar özel."

Tam o sırada tanıdık bir ses duydular. "Merhaba, kâşifler!" Bu, kasabanın doğa bilimci Grandpa Joe'ydu. Hasır şapkasını takmış, elinde bir yürüyüş değneği taşıyordu. "Sizi burada bulabileceğimi düşünmüştüm. Bu şelale kasabamızın hazinelerinden biridir." Sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Görüyorum ki Pip'le tanışmışsınız. O ormandaki en dost canlısı su samuru."

Mira büyüteciyle mineralleri Grandpa Joe'ya gösterdi. "Bu minik parçalar suyu yeşil yapıyor," diye açıkladı. "Kayalardan geliyorlar." Grandpa Joe başını salladı. "Doğru, Mira. Su ne kadar temizse, o kadar parlak parlar." Tom buldukları çöpü gösterdi. "Şelaleyi korumak istiyoruz," dedi Tom. "Ama yardıma ihtiyacımız var." Grandpa Joe'nun gözleri parladı. "O zaman herkesi işe dahil edelim."

Grandpa Joe bir tabela yapmalarını önerdi. "Ziyaretçilere çöplerini eve götürmelerini ve patikada kalmalarını hatırlatabiliriz." Mira ve Tom düz taşlar ve dallar topladı. Tom büyük, düz bir kayanın üstüne kurşun kalemiyle bir mesaj yazdı: "Şelalemizi temiz ve yeşil tutalım!" Mira onu yapraklarla süsledi. Pip parlak bir çakıl taşı getirip ayaklarının dibine bıraktı. "Pip de yardım etmek istiyor!" diye güldü Mira.

Tabelayı patikanın yakınına yerleştirdiler. Sonra bulabildikleri her çöp parçasını topladılar. Tom'un çantası dolmuştu. "Okuldaki arkadaşlarımıza söylemeliyiz," dedi Mira. "Onlar da yardım edebilir." Grandpa Joe gülümsedi. "Bu harika bir fikir. İnsanlar buranın ne kadar özel olduğunu bildiğinde onu korumak ister. Nezaket ve ekip çalışması büyük fark yaratabilir."

Ertesi gün Mira ve Tom sınıf arkadaşlarını şelaleye getirdi. Onlara yeşil parıltıyı ve minik mineralleri gösterdiler. "Su, kayalardan gelen mineraller sayesinde yeşil," diye açıkladı Mira. "Ama ancak onu temiz tutarsak güzel kalır." Çocuklar daha fazla çöp topladı ve patika boyunca eğrelti otları dikti. Pip neşeyle aralarında yüzerek saz bandını gösterdi.

Grandpa Joe, çocukların çamurlu bir noktanın üstüne küçük ahşap bir köprü yapmasına yardım etti, böylece ziyaretçiler bitkileri çiğnemeyecekti. "Bu eğrelti otlarını koruyacak ve suyu berrak tutacak," dedi. Tom bir poster için şelalenin resmini çizdi. Mira yardım etmenin yollarını yazdı: çöpünü eve götür, patikada kal ve hayvanları uzaktan izle. Herkes adını imzaladı.

Güneş batmaya başlarken çocuklar gölün kenarına oturdu. Şelale hâlâ yeşil parlıyordu ve Pip sırtüstü yüzerek gökyüzüne bakıyordu. "Bugün iyi bir şey yaptık," dedi Tom. Mira başını salladı. "Ve doğanın harikalarının hazineler olduğunu öğrendik. Onları nezaketle ve sevgiyle korumalıyız." Grandpa Joe yürüyüş değneğini kaldırdı. "Güzel söyledin, kâşifler. Güzel söyledin."

O günden sonra Zümrüt Şelale temiz ve parlak kaldı. Mira ve Tom sık sık ziyaret etti; bazen arkadaşlarıyla, bazen Grandpa Joe'yla. Pip onları her zaman mutlu bir cıvıltıyla karşıladı. Yeşil su öğleden sonra güneşinde ışıldadı; doğaya özen gösterdiğimizde herkesin keyif alması için parlamaya devam ettiğini hatırlatan mutlu bir işaret olarak. Ve kâşifler bu özel yeri her zaman koruyacaklarını biliyorlardı.